

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

ZŠ MONTESSORI POLNÁ

1.vstup:

Paní Ludmila Vomlelová, rodačka z Polné kousek od Jihlavy, se narodila v létě roku 1936. Pochází z velké rodiny.

Ludmila Vomlelová

“Já jsem byla nejstarší a nebyly mě ani dva roky a narodily se dvojčata a netrvalo to ani čtyři roky a bylo nás pět, protože se mamince se narodily druhý dvojčata. No a potom po válce se narodil můj třetí bráška a v padesátém roce se ještě narodila moje nejmladší sestřička.”

2.vstup:

Když bylo paní Vomlelové devět let, byl právě konec druhé světové války.

Ludmila Vomlelová

“Koncem války byly vyhlášeny letecké útoky, takže jsme spávali ve sklepě. Bylo nás tam dokonce jedenáct dětí, protože sklep nebyl velký. Tatínek, jako truhlář, měl doma docela dost prken a fošen, takže přes tři bedny brambor položil fošny a maminka s tetou nám tam položily deky. A my jsme dvě noci spali ve sklepě.”

3.vstup:

Kromě poplachů ve vzduchu se válečné události odehrávaly přímo na polenském náměstí.

Ludmila Vomlelová

“Z východu přijížděly ruské tanky a od západu utíkaly německé tanky na Jihlavu. A prostě ruskej tank stál na náměstí a německej tam, co je teď ten betlém. A takže na sebe chtěly střílet, jenomže ten tank německej se zapasoval do brány a tak tam zůstal trčet.”

4. vstup:

Tanky na sebe sice opravdu střílely, ale ani jeden nezasáhl cíl.

5.vstup:

Po těžkém válečném období se chvíli zdálo, že se vše mění k lepšímu. V roce 1948 však Ludmilu Vomlelovou a její rodinu zasáhl příchod komunistů.

Ludmila Vomlelová

“Tatínek jako soukromej truhlář byl nazvanej vykořisťovatelem, takže podle toho jsme taky prostě byli v nemilosti a že jsme taky chodili do kostela i z tohohle důvodu.”

6. vstup:

Kromě toho ona ani její sourozenci nechodili do Pionýra, což bylo v té době povinné

Ludmila Vomlelová

“Já jsem chodila jen do pěveckého kroužku a nutili nás zpívat sovětské písničky, učili jsme se básničky. Museli jsme také umět vyjmenovat všechny sovětské republiky, to bylo tehdy hrozný!”

7.vstup:

Protože ráda kreslila, chtěla paní Vomlelová studovat grafiku, ale to jí nebylo kvůli původu umožněno.

8.vstup:

Jednou z největších vášní paní Vomlelové byl skaut. Světluškou se stala již v roce 1947. I přes těžké podmínky a překážky si vždy našla cestu, jak se ke svému koníčku vrátit.

Ludmila Vomlelová

“Skautovali jsme potom v osmašedesátém roce, pak nás zase zrušili, a tak jsme v devadesátém začali skautovat pořádně.”

9.vstup:

Kromě skautu bylo pro paní Vomlelovou obrovskou celoživotní vášní fotografování, které dělala také profesionálně. Byla jí za něj udělena cena od rodného města Polná.

10.vstup:

Paní Vomlelová dokázala, že i přes těžké překážky se dá žít krásný život plný zážitků, s milujícím manželem a dětmi. Dokázala se prosadit a bojovat za to, co milovala. Takto zní její motto.

Ludmila Vomlelová

“Žít v souladu se svým svědomím, žít víru tak, jak mi byla předaná, mít ráda lidi kolem sebe, pomáhat, kde je potřeba, žít také ve skromnosti, umět se rozdělit, a umět se smát, i sama sobě.”